

Sygn. akt IV CSK 216/16

POSTANOWIENIE

Dnia 23 listopada 2016 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Anna Kozłowska

w sprawie z wniosku K. S. K.
przy uczestnictwie A. L., Ł. L.,
L. R. i L. S.
o stwierdzenie zasiedzenia,
na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej
w dniu 23 listopada 2016 r.,
na skutek skargi kasacyjnej uczestniczki postępowania L. R.
od postanowienia Sądu Okręgowego w G.
z dnia 9 października 2015 r., sygn. akt III Ca (...),

odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.

UZASADNIENIE

Zgodnie z art. 398⁹ § 1 k.p.c. Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania, jeżeli w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, zachodzi nieważność postępowania lub skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona.

We wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania skarżąca powołała przesłanki z art. 398⁹ § 1 pkt 2 i 4 k.p.c., to jest potrzebę wykładni przepisów prawa wywołujących rozbieżności w orzecznictwie i oczywistą zasadność skargi. Uzasadniając wystąpienie pierwszej przesłanki skarżący wskazał, że w orzecznictwie Sądu Najwyższego występuje rozbieżność w traktowaniu nabywcy nieruchomości na podstawie umowy, która nie wywołała skutku rzeczowego, albo jako posiadacza w dobrej albo jako posiadacza w złej wierze. Ta odmienność kwalifikacji nie jest jednak wystarczająca dla przyjęcia oceny, że wystąpiła powołana przesłanka przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania. Ocena dobrej lub złej wiary jest ściśle związana z okolicznościami faktycznymi sprawy a generalne wskazania Sądu Najwyższego nigdy nie zastąpią szczegółowej analizy konkretnych faktów. W okolicznościach badanej sprawy Sąd wyraził pogląd, że stan świadomości prawnej nabywcy nieruchomości był taki, iż zdawał lub powinien był zdawać sobie sprawę z braku skutku rzeczowego zawartej umowy - i oceny tej nie sposób skutecznie podważyć przez odwołanie się do dwóch orzeczeń Sądu Najwyższego.

Brak też wystarczających podstaw do przyjęcia, że skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona. Powołanie się przez autora skargi kasacyjnej na przesłankę z art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c. zobowiązuje go do przedstawienia wyводу prawnego zmierzającego do wykazania kwalifikowanej postaci naruszenia przepisów prawa materialnego lub procesowego polegającej na jego oczywistości, widocznej *prima facie*, przy wykorzystaniu podstawowej wiedzy prawniczej, co daje podstawy do uznania skargi za oczywiście uzasadnioną, tj. podlegającą uwzględnieniu (por. postanowienia Sądu Najwyższego: z dnia 11 grudnia 2009 r., II PK 223/09; z dnia 3 lutego 2010 r., II PK 304/09). Innymi słowy, jeżeli

skarżący powołuje się na oczywistą zasadność skargi, to powinien zawrzeć w niej wywód prawny, z którego ta oczywista zasadność będzie wynikała. Ma to być przy tym zasadność łatwo dostrzegalna już nawet przy pobieżnej lekturze skargi (por. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 7 maja 2010 r., V CSK 459/09). Skarga kasacyjna takiego wyvodu nie zawiera i nie można też dostrzec sugerowanej wadliwości rozstrzygnięcia bez potrzeby zanalizowania okoliczności sprawy.

Powyższe prowadziło do odmowy przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania (art. 398⁹ § 2 k.p.c.).

jw